

Manuel...

Vesnos aquí a esta Irmandade
no abrazo sentido de doce anos,
o que nos marca os tempos
da túa permanente presenza.
Pois nós... non nos perdemos polo camiño.

Manuel...

As horas andan de arrebolo,
mareadas a se faceren rulos arredor súa.
Imos polas rúas acoutadas e sentimos
os aires febles, e controlados,
sen facérense ventos ceibes liberadores.

Manuel...

As rúas xa non son lugares de ben, nin de loita,
onde debésemos sumar e multiplicar,
no canto de restar e dividir, sen resistencia.
Nelas xa non se constrúen man con man...
os precisados sentidos da dignidade.

Manuel...

Pisamos por unha sociedade de vanidades,
baleira e de espectáculo feito mercadoría.
Ben así pois...notamos o sabor acedo das derrotas
xa que a liberdade segue a ser o esencial ourado refén...
voando polas gaiolas de ouro.

Manuel...

E así xa ves...calamos...e volvémonos afables
e submisos do si señor...e maleables...
e imos indo...e nunca peor...
e xa veremos para o ano...ide ver...
e o silencio triunfante faise acubillo...e resistencia.

Manuel...

Sabemos que a nosa arma é o voto
(case volto arestora como pistola de fogueo)
E daquela...apuntaremos pois ao que debemos?
E a que e a quen ?
A que fin...?

Proclamamos que Galiza somos nós
e semella que nos dá igual...
Dáanos o mesmo...si...
que as feridas sigan supurando dolor.
E mesmo temos medo de que a verdade floreza.

Manuel...

E pese a todo...
NÓS non nos cansaremos de facer camiñar a nosa palabra
nas nosas voces en clave de pobo do galego.
NÓS queremos facer visible o escondido...o silenciado
E o noso mirar será optimista...
Pois os nosos ollos escriben a mirada de Galicia.

Nós non nos cansamos...
e promoveremos teimosamente ...
os cambios que se nos obrigan.
Velaí a potenciación da nosa intelixencia colectiva.
A necesaria construción ideolóxica...

...e a política.

setembro 8 de MMXVI.